29. 11. 2000

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Vznik zástavního práva

Za podmínek uvedených v ustanovení § 151d odst. 1 obč. zák. vzniká na základě smlouvy zástavní právo bez ohledu na to, zda zástavou je movitá věc nebo nemovitost. Odevzdáním nemovitosti ve smlouvě uvedenému zástavnímu věřiteli se ve smyslu tohoto ustanovení rozumí vklad zástavního práva do katastru nemovitostí v jeho prospěch

Za podmínek uvedených v ustanovení § 151d odst. 1 obč. zák. vzniká na základě smlouvy zástavní právo bez ohledu na to, zda zástavou je movitá věc nebo nemovitost. Odevzdáním nemovitosti ve smlouvě uvedenému zástavnímu věřiteli se ve smyslu tohoto ustanovení rozumí vklad zástavního práva do katastru nemovitostí v jeho prospěch.

Z odůvodnění.

Žalobce se domáhal určení, že "na nemovitostech, které jsou zapsány ve výpise z kat. nemovitostí na LV 3405 pro kat. úz. Č. T., obec Č. T. a tam označeny jako p. č. 1847/3 - zastavěná plocha, 1847/2 - díl 1 - louka, díl 2 - ostatní plocha, staveniště a objektu občanské vybavenosti čp. 1863, postaveném na p. č. 1847/3, nevázne zástavní právo dle zástavní smlouvy ze dne 2. 5. 1994, zapsané s vkladem práva pod čj. 20 V2 - 969/94 ke dni 2. 5. 1994". Žalobu zdůvodnil zejména tím, že předchozí vlastníci manželé M. a G. D. prodali uvedené nemovitosti kupní smlouvou ze dne 26. 4. 1994 (správně ze dne 21. 4. 1994) žalovaným 1) a 2). Žalovaní 1) a 2) si poté na základě smlouvy o půjčce ze dne 2. 5. 1994 půjčili od žalovaného 3) částku 700 000 Kč a k zajištění této pohledávky poskytli žalovanému 3) zástavní smlouvou ze dne 2. 5. 1994 koupené nemovitosti do zástavy; zástavní právo bylo podle této smlouvy vloženo do katastru nemovitostí. Protože žalovaní 1) a 2) neuhradili prodávajícím M. a G. D. kupní cenu, prodávající od kupní smlouvy ze dne 21. 4. 1994 ve smyslu ustanovení § 517 obč. zák. odstoupili; dohoda o odstoupení od smlouvy byla uzavřena dne 6. 4. 1995. Odstoupením se kupní smlouva ze dne 21. 4. 1994 od samého počátku zrušila, a tím došlo "ex lege i ke zrušení všech smluv na tuto smlouvu právně navazujících", tedy i zástavní smlouvy ze dne 2. 5. 1994. Žalobce uvedené nemovitosti koupil od manželů M. a G. D. na základě kupní smlouvy ze dne 15. 5. 1997. Přestože na nich zástavní právo zřízené na základě zástavní smlouvy ze dne 2. 5. 1994 nemůže váznout, z katastru nemovitostí nemůže být vymazáno "bez soudního rozhodnutí".

Okresní soud rozsudkem ze dne 13. 10. 1997, čj. 18 C 151/97-17, ve znění rozsudku ze dne 9. 7. 1998, čj. 18 C 151/97-33, žalobě vyhověl a žalovaným uložil, aby zaplatili žalobci společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení 5 300 Kč k rukám advokátky JUDr. D. W. Soud prvního stupně zjistil, že předmětné nemovitosti byly "původně v BSM" manželů D., kteří je prodali žalovaným 1) a 2). V době, kdy byli žalovaní 1) a 2) "vedeni" jako bezpodíloví spoluvlastníci těchto nemovitostí, je zastavili ve prospěch žalovaného 3) "oproti půjčce 700 000 Kč". Dohodou mezi žalovanými 1) a 2) na straně jedné a manžely D. na straně druhé pak došlo k odstoupení od kupní smlouvy z důvodu, že nebyla zaplacena kupní cena; manželé D. pak nemovitosti prodali žalobci. Na základě těchto zjištění soud prvního stupně dovodil, že odstoupením od kupní smlouvy došlo ve smyslu ustanovení § 48 odst. 2 obč. zák. k jejímu zrušení od samého počátku a že vlastníkem nemovitostí se stali opět manželé D. Ke "vzniku zástavy" je třeba podle soudu prvního stupně, aby zástava "existovala, a to jak ve faktickém, tak v právním slova smyslu, jak zástava, tak pohledávka". Protože dohodou o odstoupení došlo ke zrušení kupní smlouvy od samého počátku, přestala "existovat jedna z podmínek existence zástavního práva, a to samotná zástava". Na předmětných nemovitostech proto nemůže váznout zástavní právo, zřízené žalovanými 1) a 2) ve prospěch žalovaného 3).

K odvolání žalovaného 3) krajský soud rozsudkem ze dne 27. 10. 1998, čj. 13 Co 995/98-40, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl; současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně a na náhradu nákladů odvolacího řízení. Na základě skutkových zjištění soudu prvního stupně odvolací soud dovodil, že žalobce má sice na požadovaném určení ve smyslu ustanovení § 80 písm. c) o.s.ř. naléhavý právní zájem, že však žaloba není důvodná. Pro rozhodnutí věci je rozhodující, že ke vzniku zástavního práva došlo v době, kdy žalovaní 1) a 2) byli vlastníky předmětné nemovitosti, a že zástavní právo bylo v souladu s ustanovením 151b odst. 2 obč. zák. vloženo do katastru nemovitostí; protože zástavní právo je "právem věcným s absolutní relevancí", jsou ostatní osoby povinny nebránit zástavnímu věřiteli v jeho právu dosáhnout uspokojení ze zástavy. Odstoupením od kupní smlouvy ze dne 21. 4. 1994 nemohla přestat "právně existovat zástava", ani nemohlo dojít k zániku zástavního práva. Odstoupením totiž zanikla jen kupní smlouva a zástavní smlouva ze dne 2 5. 1994, jejímiž účastníky byly jiné osoby než u kupní smlouvy, tímto právním úkonem zůstala nedotčena; z výsledků dokazování pak neplyne, že by přestala existovat zástava, jak to má na mysli ustanovení § 151g obč. zák. Zástavní právo je právem akcesorickým nikoliv k vlastnictví zástavy, ale k jím zajištěné pohledávce, žalobci 1) a 2) jako tehdejší vlastníci nemovitostí byli oprávněni s nimi nakládat a měli právo je i zastavit. Protože žalobce převzal smluvně (kupní smlouvou ze dne 15. 5. 1997) nemovitosti, na nichž vázlo zástavní právo, a protože o zástavním právu - jak plyne ze samotné smlouvy - věděl, působí toto zástavní právo ve smyslu ustanovení § 151d odst. 2 obč. zák. i proti němu.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá, že odstoupením byla kupní smlouva ze dne 21. 4. 1994 zrušena od samého počátku, což "znamená, že vlastníci nemovitosti manželé D. nepřevzali žádný úvěr od žalovaného 3)" a že "nezastavili své nemovitosti na tento úvěr"; "zástava" proto nemůže být z tohoto důvodu zákonná. Dovolatel současně poukazuje na to, že při koupi nemovitosti byl prodávajícími manžely D. ujištěn, že "zástava bude zrušena, když tuto věc má již jejich advokátka", a že v důsledku "zástavy" mu vznikla značná škoda a u žalovaných 1) a 2) nastalo bezdůvodné obohacení ve výši 700 000 Kč. Žalobce navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a že jde o rozsudek, proti kterému je dovolání přípustné podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř., přezkoumal napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř. bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je zčásti opodstatněné.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzovaném případě zjištěno (správnost těchto zjištění dovolatel nenapadá), že manželé M. a G. D. kupní smlouvou ze dne 21. 4. 1994 prodali žalovaným 1) a 2) své nemovitosti, ve smlouvě označené jako "parcela č. 1847/2 - ostatní plocha, staveniště, parcela č. 1847 -louka, parcela č. 1847/3 - stavební plocha" a "stavba čp. 1863 na parcele č. 1847/3 - stavební plocha, zapsané na listu vlastnictví č. 3405 pro kat. území a obec Č. T."; vklad vlastnického práva podle této smlouvy byl povolen rozhodnutím Katastrálního úřadu v K., čj. 20 V1-909/94, s tím, že právní účinky vkladu vznikly dnem 26. 4. 1994. Žalovaní 1) a 2) si podle smlouvy ze dne 2. 5. 1994 vypůjčili od žalovaného 3) částku 700 000 Kč a k zajištění této pohledávky zástavní smlouvou ze dne 2. 5. 1994 zřídili ke koupeným nemovitostem zástavní právo ve prospěch žalovaného 3); vklad zástavního práva podle této zástavní smlouvy byl povolen rozhodnutím Katastrálního úřadu v K., čj. 20 V2-969/94, s tím, že právní účinky vkladu vznikly dnem 2. 5. 1994. Dne 6. 4. 1995 byla mezi manžely M. a G. D. na straně jedné a žalovanými 1) a 2) na straně druhé uzavřena dohoda o odstoupení od kupní smlouvy ze dne 21. 4. 1994 s odůvodněním, že kupující [tj. žalovaní 1) a 2)] nezaplatili dohodnutou kupní cenu ani v dodatečně poskytnuté lhůtě (§ 517 obč. zák.). Kupní smlouvou ze dne 15. 5. 1997 manželé M. a G. D. prodali předmětné nemovitosti žalobci; vklad vlastnického práva podle této smlouvy byl povolen rozhodnutím Katastrálního úřadu v K., čj. 20

V11-981/97, s tím, že právní účinky vkladu vznikly dnem 20. 5.1997. Ve smlouvě bylo mimo jiné uvedeno, že na prodávaných nemovitostech vázne zástavní právo, zřízené podle zástavní smlouvy ze dne 2. 5. 1994, a že žalobce nemovitosti" v tomto stavu se zástavním právem kupuje".

Za tohoto skutkového stavu věci lze souhlasit s odvolacím soudem v tom, že odstoupením od kupní smlouvy, které prodávající M. a G. D. učinili z důvodu prodlení kupujících (§ 517 odst. 1 věta druhá obč. zák.) a nímž kupující [žalovaní 1) a 2)] vyslovili souhlas, byla kupní smlouva ze dne 21. 4. 1994 zrušena od počátku, neboť právní předpisy ani dohoda účastníků smlouvy v tomto směru nestanovily nic jiného (§ 48 odst. 2 obč. zák.).

Názor odvolacího soudu, podle kterého zástavní právo k předmětným nemovitostem (k objektu občanské vybavenosti čp. 1863 na pozemku p. č. 1847/3, k pozemku p. č. 1947/3 a k pozemku p. č. 1847/2 v kat. úz. Č. T., zapsaným u Katastrálního úřadu v K. na listu vlastnictví č. 3405 pro obec Č. T.), zřízené na základě zástavní smlouvy ze dne 2. 5. 1994, vzniklo (proto, že bylo vloženo do katastru nemovitostí), však není bez dalšího správný.

Zástavní právo slouží k zajištění pohledávky a jejího příslušenství tím, že v případě jejich řádného a včasného nesplnění je zástavní věřitel oprávněn domáhat se uspokojení z věci zastavené; zástavní právo se vztahuje na zástavu, její příslušenství a přírůstky, avšak z plodů jen na ty, které nejsou oddělené (§ 151a odst. 1 obč. zák.). Zástavní právo vzniká na základě písemné smlouvy, schválené dědické dohody nebo ze zákona (§ 151b odst. 1 obč. zák.). Zástavní právo vzniká, jde-li o nemovitost, vkladem do katastru nemovitostí (§ 151b odst. 2 obč. zák). Dá-li někdo do zástavy cizí věc bez souhlasu vlastníka nebo osoby, která má k věci jiné věcné právo neslučitelné se zástavním právem, vznikne zástavní právo jen, je-li věc odevzdána zástavnímu věřiteli a ten ji přijme v dobré víře, že zástavce je oprávněn věc zastavit; v případě pochybností platí, že zástavní věřitel jednal v dobré víře (§ 151d odst. 1 obč. zák.).

Byla-li odstoupením od smlouvy zrušena smlouva s účinky "od počátku" (§ 48 odst. 2 obč. zák.), nastává v právních vztazích účastníků smlouvy stejný právní stav, jako kdyby ke smlouvě vůbec nedošlo. Zrušení smlouvy s účinky "od počátku" znamená nejen to, že smlouva ztrácí své právní účinky a že neposkytuje základ pro právní vztahy účastníků. Mezi účastníky smlouvy se zrušení smlouvy "od počátku" projevuje zejména tím, že se "od počátku" obnovují jejich práva a povinnosti v té podobě, v jaké je měli k předmětu smlouvy před uzavřením smlouvy (tedy že se obnovuje "původní stav"), a to bez zřetele k tomu, zda smlouva měla mít právní následky jen v podobě obligačních účinků nebo zda měla mít také věcně právní účinky (nabytí vlastnického nebo jiného věcného práva); bylo-li na základě takto zrušené smlouvy plněno, jde o bezdůvodné obohacení získané plněním bez právního důvodu (§ 451 odst. 2 obč. zák.), a každý z účastníků zrušené smlouvy je povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal (§ 457 obč. zák.).

Uvedené platí i v případě, že odstoupením byla zrušena s účinky "od počátku" kupní smlouva o převodu nemovitosti, podle které bylo vloženo do Katastru nemovitostí ČR vlastnické právo. Zrušením této kupní smlouvy "od počátku" totiž s účinky "od počátku" zaniká právní titul, na základě kterého kupující nabyl vlastnické právo k nemovitosti. Mezi účastníky kupní smlouvy je tu po zrušení smlouvy takový právní stav, jaký byl před uzavřením smlouvy, a to nejen z hlediska obligačních účinků smlouvy, ale i účinků věcněprávních; to se projevuje mimo jiné v tom, že prodávající je nadále vlastníkem nemovitosti a že - bez zřetele k uzavřené kupní smlouvě - vlastně nikdy nepřestal být vlastníkem této nemovitosti. Na tomto závěru nic nemění ani to, že podle kupní smlouvy (později zrušené) bylo pro kupujícího vloženo do Katastru nemovitostí ČR vlastnické právo. Byla-li zrušena smlouva s účinky "od počátku" a nastává-li proto - jak uvedeno výše - stejný právní stav, jako kdyby ke smlouvě vůbec nedošlo, i z hlediska věcněprávních účinků smlouvy, ztrácí vlastnické právo vložené do Katastru nemovitostí ČR svůj právní podklad. Protože kupující není vlastníkem

nemovitosti a protože - z důvodu zrušení kupní smlouvy s účinky "od počátku" - se jím vlastně ani nikdy nestal, byly zrušením kupní smlouvy "od počátku" odklizeny účinky vkladu vlastnického práva, provedeného na základě takové smlouvy; není-li tu právní titul, na základě kterého kupující nabyl vlastnické právo k nemovitosti, nemůže mít vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí, provedený na jeho základě, jakékoliv právní účinky pro právní poměry účastníků zrušené smlouvy - zaniklého právního titulu (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 3. 1998, sp. zn. 1 Odon 26/97, uveřejněný pod č. 77 v časopise Soudní judikatura, roč. 1998).

V posuzovaném případě promítnutí uvedeného právního názoru mimo jiné znamená, že žalovaní 1) a 2) nebyli - vzhledem k tomu, že kupní smlouva ze dne 21. 4. 1994 byla s účinky "od počátku" zrušena - vlastníky předmětných nemovitostí ani v době, kdy tyto nemovitosti dali do zástavy, neboť prodávající M. a G. D. je třeba "od počátku" považovat za vlastníky těchto nemovitostí s tím, že jejími vlastníky ani - bez zřetele ke vkladu vlastnického práva ve prospěch žalovaných 1) a 2), provedenému na základě kupní smlouvy ze dne 21. 4. 1994 - vlastně nikdy nepřestali být.

Za tohoto stavu věci neměl považovat odvolací soud za důvod postačující ke vzniku zástavního práva ve prospěch žalovaného 3) jen uzavření zástavní smlouvy ze dne 2. 5. 1994 a na jejím základě provedený vklad zástavního práva do Katastru nemovitostí ČR. Vzhledem k tomu, že žalované 1) a 2) nebylo možné považovat v době uzavření zástavní smlouvy ze dne 2. 5. 1994 za vlastníky předmětných nemovitostí, neboť vlastnické právo k předmětným nemovitostem v této době ve skutečnosti svědčilo manželům M. a G. D., dali žalovaní 1) a 2) zástavní smlouvou ze dne 2. 5. 1994 do zástavy cizí věc. Odvolací soud měl proto posoudit vznik zástavního práva rovněž podle ustanovení § 151d odst. 1 obč. zák.; zástavní právo totiž z hlediska tohoto ustanovení mohlo vzniknout buď tehdy, kdyby žalovaní 1) a 2) jako zástavci uzavřeli zástavní smlouvu ze dne 2. 5. 1994 se souhlasem vlastníků (tj. manželů M. a G. D.), nebo kdyby, jestliže zástavci předmětné nemovitosti zastavili bez souhlasu vlastníků, zástavní věřitel [tj. žalovaný 3)] zástavu (předmětné nemovitosti) přijal v dobré víře, že zástavci byli oprávněni věci zastavit.

Ustanovení § 151d odst. 1 obč. zák.je významné pro posouzení, zda jsou splněny předpoklady vzniku zástavního práva nejen tehdy, tvoří-li zástavu movité věci, ale i v případě, že zástavou je nemovitost. Na závěr, že ustanovení § 151d odst. 1 obč. zák. se nepoužije, je-li zástavou nemovitost, nelze usuzovat ani z dikce tohoto ustanovení "... je-li věc odevzdána zástavnímu věřiteli a ten ji přijme ...".

Ke vzniku zástavního práva na základě smlouvy je u movitých věcí třeba odevzdání věci zástavnímu věřiteli nebo vyznačení vzniku zástavního práva v listině, která osvědčuje vlastnictví zástavce k předmětu zástavy a která je nezbytná k nakládání s věcí, anebo odevzdání věci jiné osobě, jestliže se zástavce a zástavní věřitel dohodli, že ji věc bude odevzdána namísto odevzdání věci zástavnímu věřiteli (§ 151b odst. 3 obč. zák.), popřípadě zjevným označením věci (§ 151b odst. 4 věta druhá obč. zák.). Ke vzniku zástavního práva k nemovitosti se vyžaduje vklad do katastru nemovitostí (§ 151b odst. 2 obč. zák.).

Slovo "odevzdána" užité v ustanoveni § 151d odst. 1 obč. zák. nelze vykládat ve stejném smyslu, v jakém je užito při úpravě způsobů nabývání smluvního zástavního práva v ustanovení § 151b odst. 3 obč. zák. Uvedené slovo nelze posuzovat jen podle jeho běžného významu, ale zejména za použití pravidel logického a systematického, popřípadě též historického výkladu.

V případě, že by slovo "odevzdání" mělo mít stejný význam a obsah jak v ustanovení § 151b odst. 3 obč. zák., tak i v ustanovení § 151d odst. 1 obč. zák., pak by přijetí takového závěru znamenalo, že by ustanovení § 151d odst. 1 obč. zák. nebylo možné užit nejen tehdy, je-li zástavou nemovitost, ale ani v případě, že by zástavní právo u movité věci mělo vzniknout jiným způsobem než jejím předáním zástavnímu věřiteli. Takovýto závěr by však byl v rozporu s účelem ustanovení § 151d odst. 1 obč.

zák., které upravuje vznik zástavního práva pro případy, že věc dal do zástavy někdo jiný než vlastník nebo že věc byla dána do zástavy bez souhlasu osoby, která má k věci jiné věcné právo neslučitelné se zástavním právem, a jeho smyslem, který spočívá v ochraně dobré víry zástavního věřitele při zřízení zástavního práva, a ve svých důsledcích by vedl k absurdním následkům.

Významným v této souvislosti je i to, jak je upraveno nabývání jiného věcného práva - práva vlastnického na základě smlouvy. U movité věci se vlastnictví nabývá "převzetím" věci, není-li právním předpisem stanoveno nebo účastníky dohodnuto jinak, a u nemovitostí se vlastnictví zásadně nabývá vkladem do katastru nemovitostí (srov. § 133 odst. 1 a 2 obč. zák.).

Slovo "odevzdal" není v zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (ve znění pozdějších předpisů), užito vždy jen ve vztahu k movitým věcem (tedy ve smyslu "předal"). Je tomu například v ustanovení § 588 odst. 1 a § 756 obč. zák., z nichž z kontextu, v jakém je užito, vyplývá, že se týká movitých i nemovitých věcí.

Stranou úvah nemůže zůstat ani význam tohoto slova, v jakém byl používán v dřívějších právních úpravách (zejména v Obecném zákoníku občanském z roku 1811). Obecný zákoník občanský vycházel ze zásady, že "pouhý právní důvod neposkytuje ještě vlastnictví" a že "vlastnictví a všech věcných práv vůbec, pokud není jinak ustanoveno v zákoně, může býti nabyto jen právním odevzdáním a převzetím" (srov. § 425 o.z.o.). Způsoby odevzdání u movitých věcí bylo jejich hmotné odevzdání, odevzdání znameními a odevzdání prohlášením a odevzdáním nemovitosti se rozuměl vklad převodu vlastnictví do veřejných knih (intabulace) nebo jeho záznam a spravení tohoto záznamu (praenotace a její justifikace). Slovo "odevzdání" tedy bylo používáno jako vyjádření způsobu nabytí věcných práv (včetně práva vlastnického).

Již za přihlédnutí k výše uvedenému a k tomu, že užití ustanovení § 151d odst. 1 obč. zák. není omezeno jen u movitých věcí (v jeho znění se hovoří o "věci" a není tedy vyjádřeno, že se týká jen movitých věcí), je třeba dovodit, že slovo "odevzdána" není v ustanovení § 151d odst. 1 obč. zák. použito v obecném významu "předána", které by se pojmově mohlo týkat jen movitých věcí. Z účelu a smyslu této zákonné úpravy je zřejmé, že tímto slovem jsou vyjádřeny všechny způsoby nabývání zástavního práva, vyjádřené v ustanovení § 151b odst. 2, 3 a 4, věty druhé obč. zák., a že tedy ustanovení § 151d odst. 1 obč. zák. dopadá na všechny případy, za nichž vzniká na základě smlouvy zástavní právo, jestliže věc, ať movitou či nemovitou, dal do zástavy někdo jiný než její vlastník nebo jestliže věc byla dána do zástavy bez souhlasu osoby, která má k věci jiné věcné právo neslučitelné se zástavním právem. Za podmínek uvedených v ustanovení § 151d odst. 1 obč. zák. tedy vzniká na základě smlouvy zástavní právo bez ohledu na to, zda zástavou je movitá věc nebo nemovitost. Ve vztahu k nemovitosti se "odevzdáním" rozumí, jak vyplývá ze způsobu vzniku zástavního práva k této věci, vklad zástavního práva do katastru nemovitostí ve prospěch ve smlouvě uvedeného zástavního věřitele.

Z výše uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť odvolací soud při svém rozhodování nepřihlédl k ustanovení § 151d odst. 1 obč. zák. Veden tímto nesprávným právním názorem pak nezjišťoval, zda žalovaní 1) a 2) uzavřeli zástavní smlouvu ze dne 2. 5. 1994 se souhlasem vlastníků (tj. manželů M. a G. D.), popřípadě zda zástavní věřitel [tj. žalovaný 3)] přijal zástavu (předmětné nemovitosti) v dobré víře, že žalovaní 1) a 2) jako zástavci byli oprávněni předmětné nemovitosti zastavit. Nejvyšší soud České republiky proto napadený rozsudek zrušil (§ 243b odst. 1, část věty za středníkem o.s.ř.). Protože důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudky soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky i tato rozhodnutí a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 věta druhá o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Slovenské mimosoudní řešení sporů podle nařízení EU o digitálních službách
- Kontrola systémů vytápění – často přehlížená povinnost od firem po SVJ
- Předběžné opatření jako nástroj ochrany vlastníka nemovitosti
- Povolení kamerového systému s identifikací osob na letišti
- Environmentální tvrzení společností v hledáčku EU: Jak se vyhnout greenwashingu a obstát v nové regulaci?
- Jak fungují plánovací smlouvy v reálných situacích (1. díl)
- Rozvod? Už k němu nemusíte. Shrnutí podmínek, za jakých nebudete u soudu vyslýcháni, dokonce ani nebude nutná Vaše osobní účast
- Jaké klíčové změny přináší návrh novely stavebního zákona?
- Byznys a paragrafy, díl 26.: Smírčí řízení jako alternativní nástroj řešení sporů mezi podnikateli
- Pozemkové úpravy aneb „malé“ vyvlastnění
- Nová éra v boji proti nekalým obchodním praktikám: Co přinese nové procesní nařízení EU?